

פתח דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל וכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

1097

פרשת נח
ג' חשוון תשפ"ב

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

6:00	5:47	5:55	5:39
------	------	------	------

הדלקת נרות

6:52	6:51	6:52	6:50
------	------	------	------

מוצאי שבת

7:31	7:28	7:27	7:30
------	------	------	------

רבינו תם

הילולא דצדיקיא

ג - רבי ישראל מרז'ין

ג - רבי עובדיה יוסף
נשיא מועצת חכמי התורה

ד - רבי משה חדאד מח"ס 'קמח סולת

ד. רבי קלנימוס שפירא
מח"ס 'חובת התלמידים'

ה - רבי חנניה ויוזאן מו"צ במראכש

ה - רבי צבי קאלישר בעל 'מאזנים למושפט'

ו - רבי שלמה דוד וינברג בעל 'זכרון קדוש'

ו - רבי שלמה קצין ראב"ד מצרים

ז - רבי יוסף בלוק ראש ישיבת 'טעלז'

ז - רבי מרדכי לבטון

ח - רבי נחום מהורדנא

ח - רבי יוסף הלוי הנזיר אב"ד קהיר

ט - רבי שמעון שקאפ מח"ס 'שערי יושר'

ט - רבי משה אדהאן ראב"ד מכנאס

ולעלות ולהתעלות ואף לזכות את הרבים. שהרי אם זכה בחינוך שלושת בניו שהיו צדיקים הם ונשותיהם, סימן הדבר כי הוא יכל להחזיר גם אנשים אחרים בתשובה. וכפי שהוא השפיע על עוג מלך הבשן שנשאר יחידי חי מכל דור המבול - הרי שהיה בכוחו להשפיע גם על אחרים.

אבל זאת גרמה לו. מכיון שהוא התהלך רק עם האלוקים, ולא התהלך עם בני אדם, ולא עמל בתורה, ולא עסק בזיכוי הרבים, ולא החזיר אנשים אחרים בתשובה, משום הכי דרשוהו רבותינו לגנאי כלפי דורו של אברהם אבינו ע"ה אשר עשה נפשות רבות לבורא ית"ש וגיר את האנשים. שכן אברהם אבינו זכה וזיכה את הרבים במעשיו הטובים, והשפיע על דורות רבים, לא רק על דורו שלו, אלא גם על הדורות העתידיים לבוא שהיו ריקים ממצוות להכנס בצל כנפי השכינה, ולכן הוא קיבל את שכר כולם, כיון שכל הדורות התקיימו בזכותו. לא כן נח, שדאג רק לעצמו ולא לבני דורו, ולכן נדרש לגנאי כלפי אברהם אבינו ע"ה.

וכבר ידועים הדברים הנוראים אותם אמר על עצמו הרה"ק הרבי ר' זושא זי"ע מאניפולי: "בעולם הבא לא ישאלו אותי למה לא היית כאברהם אבינו ע"ה, אלא ישאלו אותי בפשיטות, למה לא היית כזושא".

ובביאור העניין, מן השמים לא דורשים מאף אדם להגיע למדרגות של אדם צדיק וקדוש שנולד עם נשמה עילאית ועם כוחות מופלאים, אלא דורשים מכל אדם להגיע לכוחות שהוא עצמו יכול להגיע, ולהוציא החוצה מן הכח אל הפועל את מה שנמצא בתוכו והוא יכול לפעול בהם בעולם הזה כדי לעבוד את השי"ת. ואם אדם אינו ממלא את תפקידו בעולם כפי שנדרש ממנו, אזי על כך הוא עתיד ליתן דין וחשבון. ועל זה ישאלו אותו בשמים 'למה לא היית כזושא?' דהיינו כמו שזושא היה יכול להיות.

ואמנם, בכל אדם יש את הרצון הטוב לעשות את רצון הבורא, אבל היצר הרע מתנגד לכך, והוא מתאמץ רבות למנוע מהאדם להכיר את הכוחות הטמונים בקרבן. אבל מאידך, האדם צריך תמיד להילחם נגד היצר הרע, וכדברי חז"ל (קידושין ב, ב) 'יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום, מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו'.

ובאמת, בכל אדם יש כוחות אדירים, אבל הוא משתמש רק בחלק קטן מהם, והוא ראייה, כי בשעת סכנה האדם מסוגל להשתמש בכוחות חבויים שלא השתמש בהם עד עתה, וכדוגמא קטנה לדבר, גם אדם צולע ומסכן שבקושי ממדה על רגליו, ברגע בו יראה אריה מרחוק, הוא יצליח לרוץ ולברוח ממנו במהירות כמו ילד קטן שיודע לרוץ היטב. ואם האדם ירצה באמת לנצח את היצר הרע, אזי מן השמים יסייעו לו, גם לעמוד בתורה, וגם לזכות את הרבים, וכך יזכה תמיד לקרבת אלוקים.

משפיר לחדוד

מתפקידי האדם בחייו: חובת זיכוי הרבים

"ויבוא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו אל התיבה מפני מי המבול" (בראשית ז, ז)

וכתב רש"י בשם חז"ל כי קודם המבול עמד נח על פתח התיבה שבנה אבל לא רצה להיכנס אליה, משום שהיה מקטני אמנה, מאמין ואינו מאמין שיבוא המבול, עד שהמים דחקוהו ואז היה חייב להיכנס אל התיבה.

ואמרתי על כך כי לכאורה הדבר פלא, וכי באמת נח לא האמין שיבוא המבול, והלא הקב"ה אמר לו כי הוא הולך להוריד מבול על כל העולם, באומרו (ש ו, יז) 'ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ לשחת כל בשר אשר בו רוח חיים מתחת השמים' וגו', ואם כן כיצד יתכן הדבר כי נח אינו מאמין למה שאומרים לו, וכאשר המים כבר מתחילים לרדת, גם אז הוא עדיין אינו מאמין ואינו רוצה להיכנס אל התיבה.

ואולם, אמרתי בביאור הדבר, כי נח התהלך עם האלוקים, כלומר, נח דאג רק לעצמו ולמדו רק לעצמו, והיה חסר לו את ענין לימוד תורה בעמל גדול עבור הזולת, ובפרט היה חסר לו את העניין של זיכוי הרבים, כמו שהיה לאברהם אבינו ע"ה שהיה מכניס אנשים רבים תחת כנפי השכינה ומגיר את האנשים. ולכן ללא לימוד תורה בעמל וללא מסירות נפש בזיכוי הרבים האדם עלול להגיע למצב של 'מאמין ואינו מאמין'. וזה היה אצל נח שהוא הגיע למצב נורא כזה של מאמין ואינו מאמין.

אבל מאידך גיסא, מכיון שנח כשלעצמו היה צדיק גדול יחסית לבני דורו הרשעים, כמו שמעיד עליו הכתוב (בראשית ו, ט) 'נח איש צדיק תמים היה בדורותיו', ואף גם ה' בעצמו אמר עליו (שם ז, א) 'כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה', בשל כך הוא ניצול ונדחה לתוך התיבה, ויסגור ה' בעדו. הרי שמכאן אנו למדים עד כמה זיכוי הרבים מועיל לאדם מאוד לעלות ולהתעלות במסילה בחצרות בית ה'.

אבל לאחר ככלות הכל, יש עמנו לדון את נח לכף זכות. שהרי באמת הוא היה מוקף מכל עבר באנשים רשעים, כי כל בני דורו היו רשעים גדולים ומרדו בה', ורק הוא ואשתו ובניו ונשי בניו היו אנשים כשרים. אבל מכיון שהוא לא עשה כאברהם אבינו, והיה חסר לו בעמלה של תורה, עד ששמו מוכיח עליו, נח, מלשון מנוחה ושלום, בשבתו על מי מנוחות מבלי להחזיר את בני דורו בתשובה, והיה חסר לו בזיכוי הרבים, שכן הוא ידע כי 'מי נח' אלו מי המבול לא יפגעו בו, ולכן ישב על מי מנוחות, משום הכי היה צריך להגיע כי המים ידחקוהו והוא יכנס לתיבה.

כזאת היתה דרגתו של נח, אשר לא דאג לבני דורו לא רק קודם המבול אלא גם לאחר המבול, באשר חרם רק על עצמו באשר הוא לקח נטיעה מגן עדן, ונטע לעצמו כרם של יין, ושתה מן היין והשתכר. כלומר, במקום לתקן בזה את כל העולם כולו, ולבנות ישיבה בבחינת "כרם ביבנה", ולשתות יין של תורה - הוא שתה יין ממש והשתכר ממנו, וקלקל במקום לתקן את העולם.

וחשבתי בזה לענ"ד, שאם התורה מעידה על נח שהוא היה צדיק תמים בדורותיו, משמע מכך שהיו בו כוחות אדירים להעפיל

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

מדוע האדם נמשל דווקא לדג?

לאחר צאתו של נח מהתיבה, זכה לברכתו של הבורא לו ולבניו, לפריה וברכה ושיטיה על חיית הארץ "ובכל דגי הים ביזכם ניתנו" (בראשית ט, ב). השימוש במשל הדגים, מעיר הג"ר בן ציון מוצפי שליט"א בספרו 'דורש ציון', מקבל ביטוי בדברי הנביא חבקוק (א, יד) "ותעש אדם כדגי הים", נמשל האדם לדגים. ואומר המדרש (פסיקתא רבתי פרשה כא): "אל תהיו כדגים הללו, שהגדולים בולעים את הקטנים". וכן מובא בילקוט שמעוני שם: "מה דגים שבים, כל הגדול מחברו בולע חברו. הינו דתנו, רבי חנינא סגן הכהנים אומר הוי מתפלל בשלומה של מלכות, שאלמלא מוראה איש את רעהו חיים בלעו".

"סיפרה לנו פעם אמו של הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל, על אשה צדיקה שזכתה בילדותה לשמש את ה'בן איש חי', בהיותה בת אחותו. כאשר נשים הגיעו עם שאלה ל'בן איש חי', והתביישו להיכנס אליו, היא היתה נכנסת ושואלת במקומן, וכך היתה בקיאה גדולה בהלכות.

פעם היא קנתה דג ביום שישי לכבוד שבת קודש. כאשר פתחה את גופו, גילתה בתוכו דג נוסף. היא סיפרה שריחמה על הדג הקטן האומלל שהגדול בלע אותו. ברם כאשר פתחה גם את הדג השני, היא גילתה בתוכו דג נוסף, ואז אמרה כי אפילו בדגים יש חשבונות בשמים, וכיון שהוא בלע דג קטן ממנו, לכן אף הוא נבלע על ידי דג גדול ממנו.

מכל מקום לכבוד שבת היו לה שלושה דגים...

הגמרא אומרת כי אם רוצים ללכוד את הדג, אפשר ללכודו רק דרך הפה. זורקים לו חכה עם פיתיון, וכאשר הוא רוצה לאכול את הפיתיון - הוא נלכד בחכה. כך גם כלל ישראל אינם נתפסים אלא בפיהם, כאשר הם מדברים דברים אסורים.

הנביא אומר (הושע יד, ב-ג): "שובה ישראל עד ה' א-להיך כי כשלת בעוונך. קחו עמכם דברים ושובו אל ה'... ונשלמה פרים שפתינו". הקב"ה אינו מבקש מישראל צומות או קרבנות, אלא כל רצונו מהם הוא: "קחו עמכם דברים", רק דיבור של תורה, תפילה ותו לא.

כוחו של כלל ישראל הוא בפיו, כמו הדג. ידוע כי בעונת הרבייה של הדגים, הם מטילים כמוות גדולה של ביצים. האמנון, למשל, מטיל בעונה זו מאות ביצים. לאחר ההטלה, גם האב וגם האם, נוטלים את הביצים בפיהם, ושומרים עליהם בפה, עד שבוקעים הדגים. הרי זה כח הפה של הדג, שהוא עושה בו עולם ומלואו.

אומר הנביא לכלל ישראל: היו אף אתם כדגים הללו, ותשתמשו בפה שלכם כדי לברוא עולם ומלואו. אדם היושב בבית הכנסת ומתפלל, אומר 'אמן' ו'ברוך הוא וברוך שמו', הוא פועל בכל העולמות בכח הדיבור שלו. הרי זה כח פיו של האדם, הן כאשר הוא נוצר אותו מלדבר דברים אסורים, וכן כאשר הוא משתמש בו לתורה ולתפילה, הרי בזאת הוא מקיים את העולם כולו.

ארחות ישראלים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

"ואהבת לרעך כמוך"

מצוה לאהוב כל אחד ואחד מישראל כגופו, שנאמר "ואהבת לרעך כמוך" והוא כלל גדול שהרבה מצוות שבתורה תלויות בו.

לפיכך צריך כל אדם לספר בשבחם של הבריות ולחוס עליהם ועל ממונם ולרצות תמיד בטובתם, ובכלל זה לבקש רחמים ולהתפלל על כל אחד מישראל שזקוק לכך שיחזור בתשובה (ומועילה התפילה כשיש להם כבר הרהור תשובה מעצמם, ואז מסייעים אותם מן השמים).

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כח התורה גורם לחיזוק באמונה

בליל הושענא רבא הוביל מיכאל בן שושן שיחי', אחד מתלמידי ישיבתנו הקדושה, את כלתו תחי' לבית החולים, שכן היא עמדה לפני לידה. ואולם, בבית החולים הודיעו לו כי הן היולדת והן העובר בסכנה גדולה, וממש צריכים לרחמי שמים ששניהם ינצלו ויישארו בחיים, בפרט כאשר משקלו של העובר קטן מאוד, ומי יודע האם יוכל לשרוד בכזה משקל נמוך. ואולם, מיכאל לא הסכים לגמרי לדברי הרופאים וביקש מהם לבדוק שוב האם נכונים דבריהם. מאחר והוא מכיר את צוות הרופאים, נענו הרופאים לבקשתו והם ערכו בדיקות פעם שניה, אבל דווקא עכשיו נעשה המצב מסוכן יותר ממקודם.

מששמע מיכאל את תוצאות הבדיקות החמורות, אמר לרופאים: עכשיו בלילה זה ליל הושענא רבא, והדברים בשמים ישתנו בזכות כ"ק מרן רבי חיים פינטו זיע"א, שבזכותו חזרתי בתשובה שלימה, ובעזרת ה' כלתי תלד בשעה טובה, והיא והעובר יהיו בסדר. ולא עוד, אלא שאני תורם סכום כסף כנגד (3 קילו) משקל העובר.

צוות הרופאים, בשמוע את דבריו החלו לצחוק, באומרם לו: תוך כמה שעות העובר ישקול 3 קילו כאשר עכשיו הוא שוקל פחות משני קילו... אבל הוא ענה להם: "בעזרת ה' תהיה פיתקא טבא לעובר, ובשמים ישנו את הכל לטובת העובר ולטובת היולדת". הרופאים חייבו לשמע הדברים ואמרו לו: אנו מאחלים לך, שתהיה למשפחה שלכם שמחת תורה שמח. אז ענה להם: "דרך אגב, אני צריך באמת להתכונן לחג שמחת תורה, ועכשיו אני צריך ללכת וללמוד ולשמוע שיעורי תורה של ליל הושענא רבא" והוא הלך לדרכו.

ואמנם, בחסדי השי"ת, הנס הגדול אירע. היולדת ילדה בשעה טובה בן בריא שמשקלו 3 קילו, וכי אז צוות הרופאים עמדו נדהמים ומתפללים כשהם לא מאמינים כלל למראה עיניהם. בשל כך הם החלו לבדוק שוב את כל הבדיקות ואת כל הצילומים שנעשו בלילה כמה וכמה פעמים, אבל לא הבינו כלום, כיצד אירע הנס.

כזאת היא העובדא המופלאה והנוראה שאירעה, ללמדנו כי כל מי שעוסק בתורה בעמל, אז מכוח התורה שמתלבשת בו הוא מאמין בהקב"ה יותר ויותר. ואמנם, בכל בית החולים דיברו על הנס הגדול שאירע, והיו מי שהאמינו לסיפור והיו גם כאלו שלא האמינו לסיפור הזה. אבל הנס התרחש במציאות.

נס גדול זה אירע לו למיכאל, מכיון שהיתה לו אמונה תמימה בהשי"ת, והוא קבע ממש עובדות לה' כיצד לנהוג עמו, ונעשה לו נס. כל זאת משום שהוא האמין בכל לבו בכוחו של הקב"ה, ובנוסף לכך הוא גם קובע עיתים לתורה מתוך עמל, ועוסק בצרכי ציבור באמונה.

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"רני עקרה לא ילדה" (ישעיה נ"ד)

הקשר לפרשה: בנבואת ישעיה מוזכר ענין המבול שנשבע הקב"ה שלא יביא עוד מבול לעולם: "כי מי נח זאת לי". והוא הנושא המרכזי בפרשת נח. ובני אשכנז מוסיפים את הפרק "עניה סוערה".

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מעשה העורב עם נח

"וישלח את העורב ויצא ושוב עד יבושת המים
מעל הארץ" (בראשית ח, ז).

יסוד גדול יש לנו ללמוד ממעשה העורב עם נח.

הנה כתוב במדרש ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח
את החלון וישלח את העורב וכו' והעורב לא רצה
ללכת, אמר לו נח, מה צורך לעולם בך הרי אינך
ראוי לאכילה אינך ראוי לקרבן ולכן לך לשליחותך
או תאבד מחוץ לתיבה ולא רצה נח לקבלו חזרה
לתיבה. אמר לו הקב"ה לנח קבל אותו שוב, כיון
שהעולם צריך לו לעתיד לבוא כשאלהיו יהיה
במערה ויזדקקו לעזרתו של העורב (ילקוט שמעוני
בראשית ח רמז נח), ואכן הכניסו נח שוב לתיבה.

ומתפלא אני על מאמר זה, וכן הקשה האדמו"ר
מצאנזא זצוק"ל; למה החזירו הקב"ה לעורב, למה לא
אמר לו לך גם עכשיו לשליחות זו.

אלא ביאור העניין משום שידוע שאין מלאך אחד
עושה שתי שליחויות (ב"ר נ, ב) - וכל זה במלאך,
אבל בן אדם אינו כך, אלא יכול האדם להיות עטור
בתפילין ויחד עם זה ללבוש טלית, ללמוד תורה
ולקיים הרבה מצוות יחד. ולמה, משום שהקב"ה
ברא את האדם באופן כזה שיש לו כוחות אדירים
ויכול הוא לעשות מצוות רבות יחד, כגון אדם
הלומד תורה, אמנם הצופה מן הצד חושב שהאדם
שמולו לומד תורה, ואינו יודע שאדם זה יש לו זכות
ושותפות בקיומם של אלפי מצוות שהרי בזכותו
העולם קיים שנאמר "אם לא בריתי יומם ולילה
חוקות שמים וארץ לא שמת" (ירמיה לג, כה), אם
כן בזכות לימודו הוא מקיים את כל העולמות, וכל
מי שחי באותו זמן מתקיים בזכותו.

וזה אמר הקב"ה לנח, קבל את העורב כיוון שאינו
בן אדם והוא אינו מיועד להרבה שליחויות ודי לנו
במה שהוא יעשה שליחותו בזמן אליהו הנביא ואין
צורך שיעשה גם כעת, אין מה לתבוע את העורב
במה שמסרב ללכת כיוון שאינו צריך לעשות יותר
משליחותו.

וזה יסוד גדול לנו, שאנו בני אדם צריכים תמיד
לדעת שיש לנו כוחות רבים ויכולים אפילו לקיים
את העולם כולו בכוחנו ואם כן כמה עלינו להיזהר
בלימוד תורתנו ולהעריכה באופן הנכון.

שבת שבתון

א. גינות נוי שסביבות הבתים, וכל השכנים משתתפים בהוצאות הכוללות את
החזקת הגינה - אם הדיירים שומרי תורה, לא יעבדו בגינות אלו בשביעית במלאכות
האסורות, כגון זמירה, זיבול, סיקול, וכדומה. ויעשו בה רק את העבודות המותרות.
[ומותר להשקות את הדשא ושאר הצמחים באופן שאם לא ישקה אותם ייגרם להם
נזק, ובעונת הגשמים לא ישקה כלל].

ב. אם יש בין הדיירים שכנים שאינם שומרי תורה, ואינו יכול להשפיע עליהם בדרכי
נועם להפסיק מלעבוד בגינה בשביעית, יש לו שלשה דרכים כדי להינצל מאיסורי
שביעית:

דרך אחת, שבעת התשלום לוועד הבית יאמרו בפירוש שהתשלום בא לצרכים
אחרים של הוועד, ולא עבור הגינה. ואם אין לוועד הבית הוצאות אלא לצרכי הגינה,
יאמרו שהתשלום בא עבור המלאכות המותרות הנעשות בגינה בשביעית.

דרך שניה שיבקש מועד הבית ייפוי כח בלתי חוזר, וילך לרבנות למכור את הקרקע
לגוי, כדי שלא יהיה שותף לדבר עבירה. אבל אם השכנים מסכימים שלא לעשות
מלאכות אסורות בגינה בשנת השמיטה ואין חשש שיכשלו מחוסר ידיעה בעבודות
האסורות, לכתחילה אין להזדקק למכירה לצורך גינות נוי.

דרך שלישית, להפקיר בפני שלשה את חלקו בגינה.

ג. גיזום גדר חיה שבחצרות הבתים, גורמת להצמחת ענפים, ועם כל זה מותר לגזום
גדר חי אשר בצידי הבית, אם הגיזום נעשה בכדי שלא יגדל יותר ויישאר בנוי ויופיו.
שהואיל ואינו מתכוין שיצמח יותר אלא לנוי בעלמא אין זה בכלל זמירה לצמוחי
פירא, אלא לאוקמי פירא, ומותר. אבל גדר חיה שעדיין לא התמלאה, ויש בתוכה
חללים, והגיזום נעשית מלבד לשם נוי גם כדי למלאותו, יש לאסור בזה משום זמירה
בשביעית.

ד. דשא העומד לנוי, אין בו קדושת שביעית, ולכן מותר לרוץ עליו, לאבדו ולשורפו
וכדומה. ומותר לחתוך את הדשא מלמעלה להשוותו, כל שכוונתו בזה לנוי בעלמא,
כדי שלא יפסיד צורתו, ואין כוונתו לזימור. ואמנם בדשא שאינו בוגר וצפוף, וכגון
שזרעו את הדשא [ולא הביאוהו במרבדי דשא מוכנים] וצריכים לכסח כמה כיסוחים
לשם גידול והתפשטות, יש להחמיר בזה, מאחר שכוונת הכיסוח לשם גידול.

ה. יש שהחמירו שלא לכסח הדשא בשנת השמיטה, והביאו לגינתם בהמה דקה
שתאכל מהדשא, וכך הדשא יצמח שוב בצורה יעילה יותר. ואין לנהוג בחומרא זה,
שהיא חומרא הבאה לידי קולא, שהרי יש איסור לגדל בהמה דקה בארץ ישראל. ואף
שאיסור זה היה זמן שהתבטל, כיום שחזר היישוב היהודי לארץ ישראל חזר איסור
זה לקדמותו.

חידודי הפרשה

חידודים לפרשת נח

- מה ישאלו את רבי זושא בעולם הבא?
- מהי התקנה שתיקן רבי מאיר שפירא מלובלין?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

השבוע חל יום ההילולא של הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל, הוגה ומחולל רעיון הדף היומי.

זכר צדיק לברכה

הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל

כידוע, רבי מאיר שפירא זצ"ל, לא זכה להשאיר אחריו זרע של קיימא. אולם בזכותו לומדים יום יום רבים מעם ישראל את הדף היומי, ובזכותו יהודים רבים זוכים לסיים את הש"ס כולו.

שמו של רבי מאיר שפירא חקוק באותיות של זהב בדברי ימי עם ישראל, בעיקר בשל שני מפעלים תורניים שזים והקים: האחד - הגיית הרעיון של לימוד דף יומי מן התלמוד הבבלי, רעיון שהועלה במעמד הכנסיה הגדולה הראשונה של 'אגודת ישראל', והשני - הקמת הישיבה המעטירה 'חכמי לובלין' ששינתה את פניו של עולם הישיבות וכונתה 'אם הישיבות'.

חוט השני של זיכוי הרבים והרמת קרנה של תורה עובר בכל תולדות חייו של הגאון רבי מאיר שפירא. הישיבה שהקים בישרה על עידן חדש של לימוד, והמודל של ישיבת-פנימיה שמספקת לתלמידיה מזון ולינה הפך למודל המקובל עבור ישיבות בכל העולם. גם הרעיון של הדף היומי זכה לתפוצה עולמית והוא מלכד סביבו יהודים מכל קצוות תבל.

להמונים אלו יש קשר רוחני עמוק לרבי מאיר שפירא, בבחינת מה שנאמר "כל המלמד את בן חברו תורה - מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו".

בספר 'ניצוצי אור המאיר', מתאר בהתפעלות את המאורע שקדם להכרזת קבלת עול התורה. מה שהתרחש שם בוניה:

...ג' אלול תרפ"ג. אולפנו המקושט של התיאטרון הממלכתי בוניה זוהר באור יקרות. כאן כנסיה לשם שמים. על בימת הכנסיה הגדולה ניצב גאון תמיד המחשמל את האווירה, הוא ממריא שחק ונישא על כנפי רוח, עיניו מתיזות רשפים:

"אם כל בית ישראל בכל אתר ואתר, ילמדו בכל יום אותו דף גמרא, כלום יש לנו ביטוי מוחשי יותר לאיחוד העילאי והנצחי שבין קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל!?"

כה שואל רבי מאיר שפירא ופורס את יריעות ה'דף היומי' בציוריות נפלאה, בתיאור כה מרתק, קולע מלבב וחי...

מה נפלא הדבר! נוסע לו יהודי באניה ותחת בית שחיו מסכת ברכות, נוסע הוא שבועיים ימים מארץ ישראל לאמריקא. כל יום עם דמדומי חמה הריהו פותח את הגמרא ולומד את ה'דף היומי'. בבוא לאמריקא הריהו נכנס לבית המדרש בניו יורק ומוצא להפתעתו עוד יהודים עוסקים באותו דף שבו הגה היום והוא מצטרף ללומדים בחודה, מתפלפל עמם והם משיבים לו, נמצא שם שמים מתאדר, מתגדל ומתקדש.

ויהודי מארצות הברית שעקר לברזיל שבדרום או ליפן שבאסיה, הריהו סר בראש ובראשונה לבית המדרש ומוצא את כולם עסוקים בדף שהוא עומד בו היום - וכי יש לנו איחוד לבבות גדול מזה? זאת, ולא רק זאת:

עד הנה נשארו מסכתות שלא למד אותן ציבור גדול והם היו 'כיתומים' שרק יחידי סגולה חמלו עליהם, ו'הדף היומי' יתקן אפוא את הכל.

ועוד משהו: הנוער שלנו, העתיד של עמנו, הוא שמחויב להתחיל במצוה זו!

החזון הנפלא הופך למציאות

רועם האולם הענקי של הכנסיה הגדולה מתשואות ומחיאאות כפים. ההצעה מתקבלת בהתרגשות נדירה, פה אחד. חודשה הברית המשולשת בין "קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל" בטרם הופרה: היהדות החרדית של כל העולם מקבלת על עצמה ללמוד בכל יום דף אחד ידוע, החל ממסכת ברכות, בראש השנה של שנת תרפ"ד.

והחזון הנפלא הופך הוא למציאות, בדיוק בראש השנה של שנת תרפ"ד. עוד היו רבים שהיססו, אולם כשהרבי מגור סח ברטט למקורביו אחרי תפלת מעריב של ראש השנה: "אני נכנס ללמוד את הדף היומי" - עבר כמין זרם של חשמל בקרב קהל הרבבות שהסתופף בחצר גור, והכל רצו אצו לחפש מסכת ברכות...

ההפתעה המרעישה

המוני בית ישראל די בכל אתר ואתר, התחילו ללמוד באותו לילה את ה'דף היומי'. בכל עיר ועירה נוסדו חברות ושיעורים ללימוד ה'דף' בצוותא. התחילו לציין כתאריך גם את ה'דף' גם במסמכים ובעיתונות.

שני יהודים שנפגשו מצאו נושא משותף לשיחה, מסוגיות הדף של אותו היום 'מענינא דיומא'.

הרעיון הופך לילד שעשועיו של רבי מאיר שפירא. רגיל הוא לספר; כשנצנץ במוחי רעיון ה'דף' רציתי להציעו בפני הכנסיה הגדולה רק למען הצעירים, לא חלמתי שהכנסיה תקבל את ההחלטה גם בשביל זקני הדור. אולם כשהתחלתי להסביר את תועלת ה'דף היומי', כי לדעתי יש תועלת רבה אם בכל יום נלמד דף אחד של גמרא על ידי רבבות רבבות יהודים, או אז באה ההפתעה המרעישה והכל הסכימו פה אחד שזה טוב בשביל כל יהודי מישראל. והוא הוסיף: אשרי הדור שהגדולים נשמעים לקטנים...

תמצית של השקפת עולם גלומה ברעיון - היה אומר מידי דברו על על ה'דף יומי'. התפילה בישראל היתה תמיד חובת גברא פרטית, ובכל זאת בא האר"י ז"ל ולימד אותנו; כשאתה מתפלל אמור: "לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו בשם כל ישראל", תתאחד עם כלל ישראל. אם עד עכשיו למד כל יחיד דף גמרא אחר, האחד ברכות והשני בכורות, הנה אם כולם ילמדו דף משותף, הרי לנו הצירוף של כלל ישראל. אם קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל מולחן חז, קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל במסכת אחת, בדף אחד וביום אחד - לא כל שכן!

ולפי מספר הדפים מספר הימים, יום יום והדף שלו. אל תפגר ואל תדלג, כי אם איבדת דף - איבדת יום. יום שאבד נגוז ושוב לא ישוב.

מעניני לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

**אנגלית +16467853001 • צרפתית +972587929003
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103**

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם